

MARJA AARNIPURO

Luolamiehen
mysteeri

CRIME
TIME

Luolamiehen mysteeri

Marja Aarnipuro

Luolamiehen mysteeri

Kaarina Riikonen ratkaisee, osa 6

Helsinki

© 2023 Marja Aarnipuro
Kannen ulkoasu Eija Kuusela
Sisuksen ulkoasu Tom Backström
Taitto Noora Ohvo

ISBN 9789523825079

Painopaikka, EU 2023

Kun silmät alkoivat tottua hämäärään, lattianrajasta erottui jotain sinne kuulumatonta. Ensimmäiseksi katse osui ruskeiden buutsien linttaan astuttuihin kantoihin. Sitten näkyivät kauhtuneet farkut ja musta nahkarotsi. Selällään makaavan miehen kasvot olivat kalmankalpeat. Vaaleiden hapsuhiusten alle oli levinnyt lammikko. Luoti oli repinyt auki uhrin kaulavaltimon ja keskellä otsaa näkyi tumma aukko. Noutaja oli ottanut omansa hetkessä.

LUKU 1

Kimi heräsi sunnuntaiaamuna ennen kahdeksaa ja kurkkasi heti verhojen raosta pihalle. Jipii! Sade oli lakannut ja hän voisi mennä hakemaan Anttia ulos.

Viikonlopuista oli tullut entistä tärkeämpiä nyt, kun koulu oli muutama viikko sitten taas alkanut. Koulu ja läksyt nielivät leijonanosan viikosta, ja heillä oli Antin kanssa ihan liian vähän aikaa viikinkileikkeihin ja salaiseen operaatioon. Eilinen lauantaikin oli mennyt mönkään koko päivän jatkuneen sateen vuoksi. Kokonainen päivä hukkaan, Kimi harmitteli.

Mutta nyt he pääsisivät jatkamaan kaikkea ja se oli ihan mahtavaa! Siistiä oli sekin, että Kimi oli löytänyt Antista ystävän. Sitä ennen elämä oli ollut täyttä paskaa. Isän ja äidin erottua kolmisen vuotta sitten ihan kaikki oli muuttunut kamalaksi. Kimi näki isäänsä vain joka toinen viikonloppu. Iskällä oli jo uusi perhe ja Kimi oli joutunut muuttamaan äidin kanssa kahdestaan tänne Vartioharjuun.

Oli ollut ihan hirveää jättää entisen pihapiirin kaverit ja aloittaa uudessa päiväkodissa, jossa ei tuntenut ketään. Koulun alettuakaan Kimi ei oikein ollut mahtunut kaveri-

porukoihin ja luokan pahikset olivat alkaneet kiusata häntä. Hän oli ollut yksin ja onneton.

Onneksi hän oli jo ekalla luokalla tajunnut kertoa kiusaamisesta iskälle, ja tämä oli saapastellut buutseissaan kouluun ja karjunut opettajalle niin, että käytävä raikui. Sitten isä oli pitänyt välkällä Kimin luokkalaisille saarnan, jota tavallisesti niin polleet kiusaajapojat olivat kuunnelleet katseet tennarinkärkiin luotuina. Kimin isän nahkarotsi, bodatut hartiat ja tatuoinnit tekivät sellaisen vaikutuksen, ettei hänelle rypyily. Kiusaaminen olikin loppunut siihen paikkaan.

Kimi oli jätetty rauhaan, mutta yksinäinen hän oli ollut edelleen, kunnes edellistalvena yhdellä äikäntunnilla oli luetu aine Vartiokylän Linnavuoresta. Tarina viikingeistä oli lumonnut Kimin. Sen oli kirjoittanut hikipinkona pidetty Antti, jota syrjittiin silmälasien ja hyvän koulumenestyksen vuoksi. Antti oli oppinut lukemaan ja kirjoittamaan jo viisivuotiaana ja hänen aineensa olivat jotain ihan muuta kuin luokkakavereiden lyhyet raapustukset. Kimi ei ollut aiemmin juuri kiinnittänyt huomiota hiljaiseen poikaan, mutta tarinan kuultuaan hän oli mennyt kyselemään Antilta lisää aiheesta ja siitä se oli alkanut, heidän kaveroitensa ja seikkailunsa Linnavuoren salaisissa paikoissa.

Vuori, tai paremminkin kallioinen mäki, kohosi kolmenkymmenen metrin korkeuteen itähelsinkiläisen pientalolähiön reunalla. Mäen metsäisillä rinteillä kiemurteli samaloituneita linnoitusrakenteita. Osa niistä oli keskiajalla rakennettujen puolustusvarustusten kivisiä perustuksia, tuoremmat taas venäläisten ensimmäisen maailmansodan aikana kaivamia taisteluhautoja. Pojat eivät olisi voineet

kuvitella hienompaa ympäristöä seikkailulleen.

Kimi veti pikavauhtia vaatteet päälleen ja laskeutui alakertaan, missä äiti jo kolisteli keittiössä.

– Huomenta, muru! Lea Karlsson sanoi. Hän tuli ha-laamaan poikaansa ja pörrötti tämän nukkumisen jäljiltä sekaista tukkaa. – Miten sinä näin aikaisin heräsit? Sunnuntaina.

– Siellä ei sada enää, Kimi vastasi. – Saanhan mennä hakemaan Anttia? Saanhan?

– Voiko niille mennä näin aikaisin? äiti epäröi. – Vai pitäisikö minun laittaa Antin äidille ensin viesti?

– Ei tartte, Kimi protestoi. – Ne herää aina tosi aikaisin, kun niillä on vauva ja koira.

– Hyvä on sitten, äiti myöntyi. – Mutta ensin sinun täytyy syödä jotain.

Vartin päästä Kimi jo juoksi soittamaan Antin ovikelloa. Hän oli pyytänyt aamiaiseksi muroja, jotta aikaa ei kuluisi yhtään hukkaan. Antti avasi oven melkein heti.

– Saappaat jalkaan! Antin isän ääni kuului olohuoneesta. – Siellä on vielä kosteaa ja käärmeitäkin saattaa olla.

– Joo joo! Antti vastasi.

– Onhan sinulla avain ja puhelin? äiti säesti.

– Joo joo!

Pian pojat olivat jo ennättäneet Linnavuoren laelle johtavien puisten portaiden juurelle. Kuten aina, he pysähtyivät vanhan valurautaisen kyltin eteen ja lukivat siihen kohokirjaimilla valetun tekstin, kumpikin hiljaa itsekseen. Se oli kuin juhllainen rituaali, joka antoi seikkailulle oikeanlaisen tunnelman.

Muinaislinna esihistoriallisen ajan lopulta tai keskiajan

alusta. Kivivallit hirsistä tehtyjen puuvarustusten perustana. Rauhoitettu.

Kyltissä ei puhuttu mitään viikingeistä, mutta pojat tunsivat perin pohjin tarinan, jonka mukaan rannikolle saapui aikoinaan kolme viikinkiveljestä: Helsing, Sibb ja Borg. Legendassa kerrottiin, että veljekset perustivat kukin omalle paikkakunnalleen linnoituksen, yhden Helsinkiin, toisen Sipooseen ja kolmannen Porvooseen. Ja yksi niistä sijaitsi käytännöllisesti katsoen heidän takapihallaan.

Antti vilkaisu Kimiä ja katosi sitten pensaikkoon. Kohota hän kahisteli ulos puskasta pidellen kahta puukepakkoa, jotka oli piilottanut sinne edelliskerralla. Antti ojensi toisen niistä Kimille. Pitihän viikinkisotureilla miekat olla.

Pojat olivat kehitelleet tarinaa viikingeistä, jotka rantauiivat Linnavuoren juurelle ja valtasivat sen omaksi linnoitukseksi. He olivat valinneet itselleen viikinkinimet. Kimi oli Harald, koska hän oli hirmuinen päällikkö. Hän oli napannut nimen sarjakuvasta, kun taas Antti oli löytänyt omansa historiallisesta seikkailuromaanista, jota hän tokaluokkalaisena ei olisi varmaan vielä saanut lukeakaan. Punertavahiuksinen Antti kantoi viikinkinimeä Orm Punainen.

He olivat suunnitelleet, miten puolustautuisivat vihollista vastaan. He olivat piirtäneet karttoja ja tehneet tarkkoja suunnitelmia siitä, miten sijoittelisivat omat soturinsa linnoituksen alueelle.

Pojat kapusivat miekkoineen puisia portaita vauhdilla ylhäälle asti. Linnavuoren laelta heidän eteensä avautuivat huikaisevat näkymät Vartiokylänlahdelle, Mustavuoren luonnonsuojelualueelle ja muihinkin suuntiin.

– Tuolta se vihollinen voi tulla, Kimi osoitti miekallaan länteen.

– Voi ne tulla tuoltakin, jos ne on purjehtineet yöllä lahden pohjukkaan ja ankkuroineet sinne, Antti viittasi itään.

– Mutta tulee ne mistä suunnasta vaan, me puolustetaan meidän linnaa! Kimi huusi ja alkoi vimmatusti halkoa ilmaa miekallaan.

Antti liittyi taisteluun. He olivat sotureita, jotka puolustivat linnoitustaan ja ryöstöretkiensä saalista hyökkääjiä vastaan.

Varjomiekkailtuaan kyllikseen pojat lähtivät koluamaan ampumahautoja nähdäkseen, löytyisikö niiden pohjalta aarteita tai muuta kiinnostavaa. Kaikkein jännittävimmän osuuden he säästivät aina viimeiseksi. He kapusivat rinnettä alas ja suuntasivat kohti Linnavuoren juurella piilottelevaa betoniseinäistä ja kalliokattoista luolaa, joka oli louhitu ensimmäisen maailmansodan aikana osaksi Helsingin linnoitusjärjestelmää.

Poikien salaisuus ei kuitenkaan sijainnut luolassa, vaan hieman pidemmällä vuoren alarinteellä, onkalossa sammaleisen kallionlohkareen alla. Päästyään sen kohdalle he vilkuilivat ympärilleen ja kun ketään ei näkynyt, Kimi, pojista rohkeampi, työnsi kätensä pimeään onkaloon. Antti pelkäsi käärmeitä eikä uskaltanut.

– Tallessa on, Kimi kuiskasi ja veti esiin muovikassin.

Hän raotti kassin suuta ja avasi ruskeaa käärröä sen sisällä niin, että läpinäkyviin muovipusseihin pakatut valkoiset pillerit tulivat näkyviin. Pojat katsoivat toisiinsa vakavina ja nyökkäsivät. Sitten Kimi sulki käärön, satoi kassin kahvat solmulle ja työnsi koko paketin takaisin onkaloon.

Pojat olivat löytäneet pillerikassin pari viikkoa sitten Linnavuoren juurelta erään kiven alta kesken leikkiensä. Kätkön päälle oli kasattu risuja ja sammalta, mutta poikien tarkkoja katseita ei niillä ollut hämätty. Löytö oli tuntunut jännittävältä ja he olivat päättäneet pitää sen yhteisenä salaisuutenaan. He olivat vannoneet viikinkivalan, etteivät paljastaisi asiaa ulkopuolisille, ja siirtäneet kassin löytöpaikasta omaan kätköönsä. He kävivät lähes päivittäin tarkistamassa, että se oli tallessa.

Vähitellen ajatus löydöstä oli kuitenkin alkanut hermostuttaa Anttia. Hän oli tajunnut, että pillerit saattoivat olla huumetta ja että rikolliset olivat saattaneet kätkeä ne Linnavuoren juurelle. Mitä jos rosvot tajuaisivat, että he olivat löytäneet kätkön ja siirtäneet pillerit toiseen paikkaan? Mitä jos rikolliset tulisivat etsimään niitä ja löytäisivät myös heidät? Mitä he tekisivät Kimille ja Antille?

– Mitä me tuolle oikein tehdään? Antti kysyi ja nyökkäsi kätköön päin. – Pitäisikö meidän kertoa jollekin aikuiselle? Mua pelottaa.

– Ei vielä, huimapäisempi Kimi vastasi. – Mietitään. Ehkä me myydään ne ja saadaan hirveästi rahaa. Sitten voidaan mennä Lofoteille katsomaan viikinkimuseota!

Antti nyökkäsi epävarmana ja vastasi:

– Mietitään vaan, mutta ei enää kauan, jooko?

Pojat vilkuilivat ympärilleen varmistaakseen, ettei kukaan ollut huomannut heidän puuhiaan. Sitten he lähtivät vielä harhautuksen vuoksi käymään luolassa. He lähestyivät sen suuaukkoa aina kunnioittavasti ja hiipivät varovasti sisään. Paikka oli karmiva.

Joskus aiemmin luolaan pääsy oli estetty rautaristikko-

sella portilla, joka nyt maata retkotti edellispäivän sateesta muistuttavassa lätäkössä luolan sisäpuolella roskan ja tyhjien oluttölkkien ympäröimänä. Kimi hiipi varovasti ristikon yli ja astui peremmälle luolan eteiseen. Antti seurasi kaveriaan kasvot melkein kiinni tämän selässä. Niin tuntui turvallisemmalta.

Eteisen jälkeen luola jatkui vasemmalle isoon suorakaiteen muotoiseen tilaan, varsinaiseen luolaholviin. Sinne he eivät uskaltaneet mennä. Eihän voinut tietää, mikä pimeässä odotti: villipeto, vihollinen, kummitus, laitapuolen kuljija tai narkkari. Sinne oli kuitenkin aina yhtä jännittävää kurkistaa.

Kimi pysähtyi ja sytytti taskulamppunsa. Otti aikansa ennen kuin silmät tottuivat luolan hämärään. Hän suuntasi valon peremmälle ja hätkähti.

– Näetkö? Tuolla seinän vieressä. Mikä se on?

Luolan vasemmalla sivustalla lattian rajassa erottui jostain sinne kuulumatonta.

– Onko se ihminen? Antti kuiskasi tuskin kuuluvasti.
– Onko se kuollut?

Lattialla makasi selällään mies, jonka kasvot hohkasivat valokeilassa kalmankalpeina.

Kimin suusta pääsi kimeä pelon kirahdus. Hän kääntyi nopeasti ympäri ja törmäsi Anttiin, joka seisoi aivan hänen takanaan paikoilleen jäykistyneenä ja tuijotti ruumista silmät kauhusta ammollaan. Kimi käänsi kaverinsa hartioista ympäri ja alkoi töniä tätä ulos luolasta.

Luku 2

Kaarina Riikonen viikkasi vaatteita matkakassiin ja antoi samalla katseensa kiertää vanhan huvilan makuukamarissa. Mikä siinä olikin, että ruotsalaisilla ja jopa ruotsalaistuneilla suomalaisilla oli niin loistava tyylitaju? Tämäkin huone oli maalaisromanttisen tunnelmallinen mutta silti trendikäs.

Valkoiseksi maalatut seinät ja saman väriset leveät lattia-
laudat loivat pieneen kamariin tilan tuntua. Lämpökalluvat
pellavaverhot siivilöivät aamuaurinkon säteet pehmeiksi
kuvioiksi parisängyn virkatulle peitolle. Ikkunalaudan
kukkaruukut viherkasveineen ja niiden väliin harkitun
huolimattomasti aseteltu kirjapino loivat kiireettömyyden
tuntua. Kaarina päätti heti Suomeen palattuaan tehdä ret-
ken Ikeaan ja hankkia mökille jotain ruotsalaisen tyylikästä
ja maalaisromanttista.

Voisin pyytää Lean mukaan, Kaarina ajatteli. Hänen
kampaajaystävällään oli tunnetusti hyvä sisustusmaku. Ja-
ria Kaarina ei mukaansa saisi, sillä miehellä oli Ikea-trau-
ma. Jarin ensimmäinen käynti suositussa sisustuskaupassa
oli jäänyt samalla myös viimeiseksi. Huonekaluliikkeen

näyttelytilassa kiertely, tuotteiden koodien ylös kirjaaminen ja tavaroiden etsiminen varaston loputtomista hyllyväleistä olivat olleet liikaa miehelle, joka sanoi maksavansa palvelusta eikä suostunut edes kahvilassa viemään kuppiaan keräilyvaunuun. Jari oli menettänyt hermonsensa kesken Ikea-kierroksen, jättänyt Kaarinan kärryineen kauppaan ja painunut autolle.

Miehensä äkkipikaisuuteen tottunut Kaarina oli kaikessa rauhassa etsinyt loput tavarat varaston hyllypaikoilta, maksanut ostoksensa itsepalvelukassalla, kärrännyt ne parkkipaikalle ja lastannut kaiken takakonttiin. Palautettuaan ostoskärryn hän oli avannut apukuskin oven, istuutunut tyynesti miehensä viereen ja sanonut: ”Kotiin, James.”

Kun matkakassi oli pakattu, Kaarina avasi makuukamarin oven ja tunsi nenässään niin taivaallisia tuoksuja, että hänen polvensa notkahtivat. Hän huomasi olevansa todella nälkäinen. Edellisiltana nautitut viinilasilliset saivat vatsan kurnimaan rasvaisen ja suolaisen ruoan, makeiden herkkujen ja kahvin kaipuussa.

– Huomenta! Nukuitko hyvin? vaalea polkkatukkainen nainen huikkasi kiikuttaessaan kukkuraista leipäkoria olohuoneen ruokapöydälle.

– Aivan loistavasti! Kaarina vastasi.

Nainen oli Marjo Lämsä, Kaarinan aviomiehen Jari Riikosen vastikään löytynyt yllätysisar.

Edelliskeväänä Jarin elämä oli keikahtanut päällelleen, ja se oli Kaarinan syytä – tai ansiota, riippui ihan siitä, mistä näkökulmasta asiaa halusi tarkastella. Kaarina oli tilannut perheelleen joululahjaksi sukututkimuspalvelun DNA-testit ja kun tulokset olivat tulleet, niistä oli selvinnyt

jymy-yllätys. Oli nimittäin käynyt ilmi, että Jarin isäksien luulema mies ei ollutkaan hänen biologinen isänsä. Edesmenneen Veijo Riikosen sijaan Jarin olikin laittanut alulle eräs Aatto Keurulainen, jolla oli, kuten myöhemmin oli ilmennyt, kuusi muutakin lasta kahden eri naisen kanssa.

Ensi ällistyksestä selvittyään he olivat ottaneet yhteyttä Jarin siskoon Marjo Lämsään ja sisaruus oli varmistettu uusilla testeillä. Tuoreet yllätysisarukset olivat aloittaneet tiiviin yhteydenpidon ja Jari oli tavannutkin siskonsa, ensin salaa.

Pian Marjo oli kutsunut heidät luokseen Ruotsiin tutustumaan Jarin uuteen perheeseen. Marjon täyssisarukset Toni ja Aino sekä Leena, jolla oli eri äiti, olivat vastanneet kutsuun myöntävästi ja niin he kaikki olivat viettäneet Marjon ja tämän miehen luona pidennettyä viikonloppua. Jarin sisarukset olivat asuneet koko nuoruus- ja aikuisikänsä Ruotsissa, mutta Toni oli jokin aika sitten muuttanut töihin Helsinkiin.

Kaarinasta oli huikeaa, että aiemmin toisensa löytäneet sisarukset pitivät tiiviisti yhtä, vaikka heitä yhdisti vain isä, Aatto Keurulainen. Mies oli kaikesta päätellen ollut todellinen hurmuri ja naistennaurattaja. Marjo kertoikin varus-tautuneensa siihen, että sisaruksia saattoi vielä löytyä lisääkin, kunhan DNA-testit saavuttaisivat laajempaa suosiota.

Ennen uusien sisarustensa tapaamista Jari oli ollut silminnähten hermostunut, mutta jännitys oli hälvennyt heti alkuunsa. Jaetuissa geneeissä oli outoa taikaa, sillä Kaarinastakin tuntui kuin hän olisi tuntenut sisarukset aina. Sen lisäksi, että yhdennäköisyys oli ilmeinen, siskot ja pikkuväli olivat osoittautuneet aivan yhtä puheliaksi ja ronskin

huumorintajuisiksi kuin Jarikin. Viikonloppuna oli naurettu, puhuttu, itketty, pelleilty ja halailtu, otettu yhteiskuvia, tanssittu, laulettu haikeita Suomi-iskelmiä ja kerrottu sukutarinoita. Ja vaikka Kaarina ja Marjon mies Pasi eivät olleetkaan muiden kanssa verisukulaisia, hekin olivat tunteneet kuuluvansa joukkoon, yhteen suureen perheeseen.

Kaarina kurkisti keittiöön ja moikkasi Pasia, joka oli kumartunut ottamaan uunista pellillisen huumaavalta tuoksuvaa pekonia.

– Hej! Pasi tervehti ja jatkoi kohteliaasti: – Nukuitko hyvin?

– Aivan ihanasti, Kaarina vastasi. – Teillä on niin kodikasta.

Jarin Kaarina löysi olohuoneesta ison ruokapöydän äärestä.

– Saitko pakattua? mies kysyi.

– Juu! Näin päinhän se on helppoa, kun ei tarvitse miettiä, mitä ottaa mukaan, Kaarina vastasi ja istuutui miehensä viereen.

Yläkerrasta alkoi kuulua askeleita ja kohta kaikki istuivat taas ison pöydän ääressä. Puheen pulina yltyi yhtä äänekääksi kuin edellisiltana, vitsit lensivät ja naurun käkätys oli korvia huumaavaa.

Kaarina katseli vaivihkaa miestään. Jari näytti onnellisemmalta kuin pitkiin aikoihin. Sisarusten tapaamista edeltäneestä jännityksestä ei näkynyt enää jälkeäkään, vaan mies oli pelkkää hymyä ja silmien tuiketta. Ei se minun joululahjani tainnut niin kovin huono ollakaan, Kaarina ajatteli tyytyväisenä.

Luku 3

– Äiti! Äiti! Kimi karjui ja ryntäsi keittiöön Antti perässään.

– Saappaat! Lea Karlsson huudahti nähdessään, että pojat olivat rymistelleet sisään riisumatta kuraisia jalkineitaan.

– Nyt ei ehdi! Kimi intti. – Sun täytyy soittaa poliisille!

– Mitä ihmettä sinä höpötät?

– Joo, joo! Me löydettiin kuollut mies. Soita nyt äkkiä!

Lea Karlsson vilkaisi poikansa kaveria, joka nyökytteli kiivaasti päätään vahvistaakseen Kimin sanoman. Antti näytti oudon kalpealta. Kimi puolestaan hyppi kiihdyksissään tasajalkaa paikoillaan äitiään hoputtaen. Jotain oli selvästi vinossa.

– Rauhoittukaapas nyt ja kertokaa koko juttu. Missä te näitte kuolleen miehen? Ja miksi te luulette, että hän on kuollut?

Pojat kertoivat Linnavuoren luolasta löytämästään ruumiista vuorovedoin ja toisiaan täydentäen. Lea Karlsson tuijotti heitä epäuskoisena ja ehdotti sitten:

– Jos se mies oli vaikka vähän väsynyt ja se on mennyt lepäämään sinne luolaan? Aikuisille saattaa joskus käydä niin, varsinkin viikonloppuna.

– Ai silloin, kun ne juo liikaa viinaa? Antti kysyi.

Lea Karlssonin oli pakko nyökätä.

– Erityisesti silloin.

– Mutta kun ei se herännyt, vaikka me tähdättiin sitä taskulampulla naamaan, Kimi intti.

– Ja sen miehen pään alla oli lammikko, Antti jatkoi.

Nyt Lea Karlssonia alkoi jo hieman hirvittää.

– Mikä lammikko? hän kysyi varovasti.

– Sen pään alla oli tosi paljon jotain mustaa ja kiiltävää, Kimi säesti kaveriaan.

Lea Karlsson ei vielääkään jaksanut uskoa, että luolassa makaisi ruumis, mutta huoli alkoi kuitenkin nousta pintaan. Pojat olivat niin poissa tolaltaan, että he olivat varmasti nähneet jotain kuohuttavaa.

– No hyvä on, mennään katsomaan, Lea Karlsson myöntyi. Hän sitoi lenkkareidensa nauhat, veti tuulitakin ylleen ja nappasi eteisen pöydältä mukaansa avaimet ja puhelimen.

Lea Karlsson joutui pidentämään askeleitaan pysyäkseen edellään juoksevien poikien perässä. Päästyään luolan suuaukolle pojat pysähtyivät ja katsoivat häntä pelokkaina.

– Mene sinä edellä, Kimi pyysi äitiään.

Lea Karlsson nyökkäsi ja astui hämärään puhelinta taskutaan kaivellen. Hän taiteili itsensä maassa makaavan rautaristikon yli luolan eteiseen ja sytytti kännykkänsä taskulampun. Päästyään holvin suuaukolle hän suuntasi valokeilan ensin kohti peräseinää vain huomatakseen, ettei se kantanut läheskään perälle asti.

– Tuolla vasemmalla, Kimi kuiskasi. – Hessun alapuolella.

Lea Karlsson käänsi valon vasemmalle ja hätkähti luolan seinällä lattiasta kattoon asti ulottuvaa sarjakuvahahmon kuvaa. Siinä Hesse Hopo poltti sätkää ja julisti puhekuplasa: ”Ganjan hinta alas!!!” Vaikka Lea Karlsson ei tuntenut huumeslangia, hän osasi päätellä, että jotkut kävivät luolassa pössyttelemässä kannabista ja pitivät sen hintaa liian korkeana.

Lea Karlsson suuntasi valon alemmas ja säikähti niin, että oli menettää tasapainonsa. Lattialla tosiaan makasi joku. Pojat eivät sittenkään olleet puhuneet omiaan.

Ensimmäiseksi Lea Karlssonin katse osui ruskeiden buutsien linttaan astuttuihin kantoihin. Sitten näkyivät kauhtuneet farkut ja musta nahkarotsi. Miehen kasvot olivat vitivalkoiset. Silmälasien yläpuolella keskellä otsaa näkyi musta läiskä. Vaaleiden hapsuhiusten alla oli lammikko, josta ei luolan pimeydessä voinut sanoa, oliko se vettä vai verta. Mutta jos se oli verta, sitä oli todella paljon.

Lea Karlssonin sydän kiihtyi hurjaan laukkaan ja iholle kihosi kylmä hiki. Pimeä luola ja siellä retkottava tuntematon vainaja kammottivat häntä. Minun täytyy rauhoittua, hän komensi itseään. En voi näyttää pelkoani pojille enkä panikoitua. Minun täytyy tyynnytellä heitä ja hankkia apua. Heti.

Hän veti syvään henkeä, kääntyi kannoillaan ja sanoi holvin suuaukolla kurkisteleville pojille:

– Olitte oikeassa. Meidän tosiaan täytyy soittaa hätäkeskukseen. Hyvin tehty, pojat.

Lea Karlsson taiteili huterin askelin sammaleisten kivien reunustamaa kapeaa polkua pitkin parinkymmenen metrin päähän Linnavuorentielle. Pojat seurasivat tiiviisti hänen

kannoillaan. Päästyään tasaiselle asvaltille hän painoi vapisevin sormin puhelimensa 112-kuvaketta ja odotti. Pojat tuijottivat häntä hiiskumatta silmät lautasina.

Kun hätäkeskuspäivystäjä vastasi, Lea Karlsson esitteli itsensä ja kertoi takellellin luolassa makaavasta miehestä, joka vaikutti elottomalta. Kysyttyään pari tarkentavaa kysymystä päivystäjä sanoi lähettävänsä paikalle poliisipartion ja sairausauton.

– Kiitos ilmoituksesta, apua on jo tulossa, odottakaa rauhassa, päivystäjä sanoi ja lisäsi sitten. – Hienoa, että käytitte hätäsovellusta. Näin meiltä ei tuhraannu aikaa sijaintitietojen selvittelyyn.

Kaarina Riikonen ratkaisee

Rauhallisen helsinkiläislähiön kallioluolasta löytyy ammuttu mies. Toimittaja Kaarina Riikosta syyhyttää penkoa tapausta, mutta inhokitoimituspäällikkö estää aikeet ja määrää tämän haastattelemaan some-tähteä.

Kaarina alkaa kuitenkin tutkia juttua salaa ja pian hän on keskellä murhamysteeriä, johon liittyy niin linnassa istunut mustasukkainen betoni-raudoittaja, karaokekuppilan lavalla hehkuva pubiruu-su kuin juorupalstoilta tuttu nuori liikemies.

KI 84.2

ISBN 978-952-382-507-9

9 789523 825079